

EL DŽEJMS

GOSPODA

Prevela
Eli Gilić

Laguna

Naslov originala

E L James

THE MISSUS

Copyright © 2023 by Erika James Ltd

Translation copyright © 2023 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Za D.,
s ljubavlju*

Prvo poglavlje

Škiljim pod neumoljivim neonkama dok mi brzi koraci odjekuju na tvrdom, reflektujućem podu.

„Ovuda.“ Doktorka iz hitne službe se zaustavlja i uvodi me u hladnu, jarko osvetljenu prostoriju. U bolničku mrtvačnicu.

Ispod pokrivača na stolu je izlomljeno beživotno telo mog brata.

Šok je nalik zemljotresu, pritiska mi grudi i istiskuje vazduh iz pluća. Ništa nije moglo da me pripremi za ovo.

Kit, moj stariji brat.

Moj oslonac.

Kit, dvanaesti grof od Trevetika.

Mrtav.

„Da. To je on“, izgovaram kao da su mi usta puna pamuka.

„Hvala, grofe Trevetiče“, odgovara doktorka.

Sranje. Sad sam ja grof!

Spuštam pogled na Kita.

Ali to nije on. *Ja* sam na stolu – ležim, izubijan i slomljen... hladan... mrtav.

Ja? Kako?

Iz ležećeg položaja gledam kako se Kit naginje i ljubi me u čelo. „Zbogom, drkadžijo“, prokrklja, promukao od

neprolivenih suza koje mu zapinju u grlu. „Možeš ti to. Rođen si za ovo.“ Upućuje mi onaj zajedljiv, iskren osmeh koji čuva za retke trenutke kad uprska nešto.

Kite! Ne! Sve si pobrkao.

Čekaj!

„Možeš ti to, Rezervo“, kaže. „Ti si srećni broj trinaest.“ Osmeh mu čili i on nestaje. A ja ponovo gledam naniže u njega, naginjem se nad njegovim usnulim telom. Međutim, njegovo izubijano telo otkriva da – on ne spava, već je mrtav.

Ne! Kite! Reći su mi zaglavljene u grlu stegnutom od strahovite tuge.

Ne! Ne!

Budim se ustutnjalog srca.

Gde sam?

Potrebna mi je nanosekunda da se orijentišem dok mi se oči privikavaju na polumrak. Alesija je sklupčana uz mene, s glavom na mojim grudima i dlanom raširenim na mom stomaku. Duboko udišem da se priblerem dok se strava povlači kao blagi morski talas.

Nalazim se u Kukešu, u severnoj Albaniji, u kući njenih roditelja. Zora je tek šapat na nebu s druge strane jezera.

Alesija je tu. Sa mnom. Na sigurnom je i čvrsto spava. Obazrivo pojačavam stisak oko njenog ramena i ljubim joj kosu, udišući njen miris. Blaga aroma lavande, ruža i moje preslatke devojkje umiruje mi čula, ali ih i nadražuje.

Telo mi se budi; želja, vruća i teška, teče nizvodno.

Želim je. Ponovo.

To je novo – ova želja, ali postala je prirodna, deo mene, a jača je kad sam s Alesijom. Ona je toliko primamljiva i divna da žudim za njom kao zavisnik. Međutim, odolevam želji da je probudim – prošla je kroz devet krugova pakla.

Ponovo.

Jebiga.

Uspevam da smirim telo pa zatvaram oči jer ljutnja i kajanje ponovo izbijaju na površinu. Dozvolio sam da mi Alesija isklizne između prstiju. Dozvolio sam da je onaj nasilni seronja, njen „verenik“ otme. Ne želim da znam šta je preživela, ali njene posekotine i modrice nagoveštavaju užasnu priču.

Neću dozvoliti da joj se to ikad ponovo dogodi.

Hvala bogu da je na sigurnom.

Pusti je da spava.

Nežno se igram pramenom njene kose i, kao i uvek, divim koliko je mekana. Prinosisim je usnama i blago prelazim usnama po njoj.

Moja ljubav. Moja prelepa, hrabra devojka.

Pregrmela je toliko toga za veoma kratko vreme: postala je žrtva trgovine ljudima, bila je beskućnica, našla je posao... i zaljubila se u mene.

Moja slatka spremačica.

Koja će mi uskoro postati žena.

Ponovo zatvaram oči, pribijam se uz nju tražeći njenu toplotu, pa tonem u san.

Prenem se iz sna jer me je nešto trglo – nešto spolja.

Šta je to bilo?

Jutro je – svetlost u sobi je jača.

„Alesija!“

Njena majka je zove.

Sranje! Uspavali smo se!

„Alesija! Probudi se. Majka te zove.“ Ljubim je u čelo. Ona gundča dok se izvlačim iz njenog zagrljaja i sedam. „Alesija! Hajde! Tvoj otac će nas ubiti ako te uhvati ovde.“

Sinoćna slika njenog oca s pumparicom nezvano mi se vraća u glavu.

Oženićeš se mojom ćerkom.

Majka je ponovo zove, a Alesija otvara oči, trepćući da se rasani. Raščupana, pospana i neodoljiva, podiže pogled prema meni pa mi se vedro osmehne. Načas zaboravljam na pretnju njenog oca s kažiprstom na obaraču.

„Dobro jutro, lepotice.“ Pomilujem je po obrazu, pazeći da ne dodirnem ogrebotinu. Ona zatvara oči i naslanja lice na moj dlan. „Majka te zove.“

Širom otvara oči i osmeh čili, smenjen prestravljenim izrazom i iskolačenim očima. Brzo se podiže u sedeći položaj, bez ičega na sebi izuzev zlatnog krstića. „O *Zot**! O *Zot*!“

„Da. O *Zot*!“

„Moja spavaćica!“

Neko tiho ali užurbano kuca na vrata. „Alesija!“, sikće gospođa Demači.

„Sranje! Sakrij se! Pobrинуću se za ovo.“ Srce mi mahnito kuca.

Alesija skače s kreveta, naga i predivna, a ja brzo ustajem i navlačim farmerke. Stvarno, dođe mi da puknem od smeha – kao da smo u nekoj besmislenoj engleskoj farsii. Ludo je. Oboje smo odrasli ljudi koje niko nije prisilio ni na šta, a uskoro ćemo se venčati. Dobacujem brz pogled Alesiji, koja navlači gotičku spavaćicu, pa prilazim vratima. Odškrinem ih, praveći se da sam se tek probudio. Njena majka je s druge strane. „Dobro jutro, gospođo Demači.“

„Dobro jutro, grofe Maksime. Alesija?“, pita.

„Je li ponovo otišla?“ Trudim se da izgledam zabrinuto.

„Nije u svom krevetu.“

Alesija tabana po hladnim pločicama i obavija mi ruku oko pasa, provirivši iza mene. „Mama, ovde sam“, šapne na engleskom – mislim da to radi zbog mene.

Majku mu.

* Alb.: Bože. (Prim. prev.)

Ne samo da smo uhvaćeni nego sam raskrinkan kao lažov pred budućom taštom. Sležem ramenima u znak izvinjenja Špresi, ali ona se mršti. Nije nimalo razgaljena.

Sranje.

„Alesija!“, prosikće pa se nervozno osvrne preko ramena.
„Po të gjet yt atë këtu!“*

„E di. E di“**, odgovara Alesija pa odgovara na moju grimasu slatkim pokajničkim pogledom i podiže usne prema mojima da me smerno poljubi. Izlazi u viktorijanskoj spavaćici i dobacuje mi usplamteli pogled dok prati majku uz stepenice. Opraštam joj što me je raskrinkala kao lažova pred majkom dok stojim i slušam kako na albanskom sikću jedna na drugu. Ne čujem njenog oca.

Čini mi se da smo se izvukli.

Pa, rekao je da je ona sad moj problem. Zatvaram vrata, odmahujući glavom jer me to ljuti. Alesija nije *moj problem*, jebote. Ona je žena koja zna šta hoće. Kako je uopšte mogao da pomisli tako nešto? To me nervira. Njen otac i ja smo kulturološki sušte suprotnosti i, koliko god ga poštovao, potrebno je da ga neko dovuče u dvadeset prvi vek. Jasno mi je zašto ga se Alesija pribojava. Kad ga je pomenula u Kornvolu, natuknula je da je naprasit. Tad je rekla da joj on ne nedostaje – već samo majka.

Dođavola. Što pre odemo odavde, to bolje.

Koliko ćemo morati da čekamo da se venčamo?

Možda bi trebalo da pobeegnemo.

Da pobeegnemo kako bismo se venčali?

Dok čekamo njen novi pasoš, mogli bismo da se sklonimo u hotel *Plaza* u Tirani i zajedno otkrivamo prestoničke čari. Koliko li je uopšte potrebno da se dobije pasoš? Dovoljno dugo da njen otac pođe za nama s pumparicom? Ne znam, a ionako

* Alb.: Ako te nađe ovde! (Prim. prev.)

** Alb.: Znam, znam. (Prim. prev.)

mislim da se Alesiji ta ideja ne bi dopala. Ali ovo jurcanje okolo krišom kao da smo klinci – to je ludo. Kao da smo se oboje vratili nekoliko vekova u prošlost. Nisam siguran koliko ću još to moći da trpim.

Gledam na sat. Još je rano, tako da skidam farmerke i ležem. Dok zurim u tavanicu i razmišljam o poslednjih nekoliko dana, u svest mi se prikrađa sećanje na nedavni san.

Šta je to trebalo da znači, kog đavola?

Kit?

Odobrava što sam nasledio grofovstvo.

Radi li se o tome?

Da li bi se složio s tim što sam tako brzo zaprosio devojkicu i s venčanjem pod pretnjom pumparicom?

Ne, ne bih rekao. Možda je san to značio. Kad bolje razmislim – nisam siguran hoće li se ovo venčanje dopasti ikome u mojoj porodici. Zatvaram oči i zamišljam majčinu reakciju na tu vest. Možda će se obradovati što se ženim... napokon.

Neće. Pobesneće. Znam to.

Možda je san značio da me Kit podržava.

Moguće je.

Da...

To je objašnjenje sna.

Njena majka je ljuta, a Alesija ne zna šta da kaže kako bi je odobrovoljila.

„Šta to radiš?“, zarezži Špresa.

Alesija izvija obrvu umesto odgovora.

„Alesija!“, brečne se njena majka, dobro znajući šta je htela da kaže. „Samo zato što je taj čovek probao ukus tvog kolača ne znači da ne treba da čekate dok se ne venčate!“

Mama!

„Ako te otac uhvati!“ Uzdiše. „Mislim da je izašao, možda da te traži. Verovatno bi se šlogirao kad bi znao šta si radila.“

Ogorčeno cokće dok idu hodnikom, ali izraz joj smekšava kad stignu do dnevne sobe. „Mada već si trudna, tako da...“ Pomirena sa sudbinom, sleže ramenima.

Rumenilo se polako penje Alesijinim licem. Treba li da kaže majci da je lagala?

„I, tvoj lepi grof, u dobroj je formi.“ Špresa se vragolasto osmehuje dok odmerava ćerku.

„Mama!“, uzvikne Alesija.

„Ima tetovažu.“

„Ima. To je grb njegove porodice.“

„Shvatam.“ Zvuči kao da je protiv tetoviranja i skuplja usne. Alesija sleže ramenima. Ona voli njegovu tetovažu.

Njena majka se osmehuje. „On je dobar prema tebi... u krevetu?“

„Mama!“ Alesijin glas se od zaprepašćenja podiže nekoliko oktava.

„To je važno. Hoću da budeš srećna, a moraš i da ga usrećuješ. A neće mnogo proći dok dete ne dođe i, pa...“ Njena majka otpuhuje. Odiše razočaranjem, a ćerka joj tupo uzvraća pogled.

Šta da kaže? Da je lagala roditelje?

Je li tako bilo njenoj majci kad ju je rodila?

Alesija ne želi da misli o tome. Uostalom, prerano je za takve razgovore.

„Mislim da je srećan“, odgovara konačno.

„Dobro je. Možemo još da pričamo o tome.“

„Ne želim da pričam o tome“, odseče Alesija sablaznuto.

„Zar nemaš pitanja?“

Ona prebledi pri samoj pomisli. „Nemam!“

„Čini mi se da je sad malkice kasno za to. Ali ako imaš pitanja, tvoj otac i ja...“

„Mama! Prestani!“ Alesija dlanovima pokriva uši. „Ne želim da znam.“

Njena majka se dobrodušno smeje. „Drago mi je što si se vratila, srce moje. Mnogo si mi nedostajala.“ Osmeh joj čili i

ona zaškilji. Izraz lica joj se menja – uozbiljuje se. „Sinoć sam se prevrtala po krevetu. Razmišljala sam o nečemu što je lord Maksim rekao. Nisam mogla da spavam od brige.“ Glas joj zamire.

„Šta je bilo, mama?“

Špresa duboko uzdiše kao da je ono što se sprema da kaže naročito odvratno. „Pomenuo je trgovinu ljudima.“

Alesija zine. „O, mama, toliko toga treba da ti ispričam, ali prvo ću se istuširati.“

Majka je privlači u zagrljaj. „Slatko dete mog srca“, kaže joj tiho na uvo. „Mnogo mi je drago što si kod kuće. I što si na sigurnom.“

„I meni, mama. I što više nema Anatolija.“

Špresa klima glavom. „A tvoj verenik, ima li on preku narav?“

„Ne, ne. Nema. Naprotiv.“

Majka se osmehuje od uva do uva. „Ozariš se kao letnji dan kad pričaš o njemu.“ Uzima ćerku za ruku i, podigavši obrvu, divi se lepom vereničkom prstenu. „Ima i novca i ukusa.“

Alesija klima glavom dok gleda svetlucavi dijamant na prstu.

Taj prelepi prsten je sad njen.

Teško joj je da poveruje u to.

„Idi da se istuširaš. Spremiću hleb i kafu.“

Alesija stoji ispod mlaza u porodičnom kupatilu i uživa u toploj vodi. Voda ne teče brzo kao u Kornvolu, ali prija joj toplota dok se pere. Prvi put dozvoljava sebi da razmišlja o svemu što se dešavalo poslednjih nekoliko dana.

Anatoli. Otmica. Dugo putovanje dovde. Njegova surovost.

Stresa se. On više nije deo njenog života i zahvalna je na tome.

I lepo su je dočekali kod kuće; čak je i otac priznao da mu je nedostajala.

Alesija žmuri dok energično utrljava šampon u kosu i pokušava da potisne grižu savesti. Lagala je roditelje i takva neiskrenost grebucka joj savest kao čičak.

Nije trudna, ali treba li da im kaže istinu?

Šta bi njen otac rekao kad bi saznao? Šta li bi uradio?

Podiže lice prema mlazu i pušta da voda teče po njoj.

A tu je i Maksim.

Alesija se široko osmehuje pod mlazom. Prešao je ceo kontinent kako bi je pronašao i poneo je prsten da je zaprosi. To je mnogo više nego što je smela i da zamisli ili da se nada. Ali sad mora da sazna šta Maksim zaista misli o nametnutom albanskom venčanju.

Sinoć se nije bunio.

Ipak, Alesija bi volela da joj je otac manje navalentan.

Bila bi srećnija da je u Londonu, a pribijava se da to važi i za Maksima. Koliko će proći dok ne počne da se dosađuje u Kukešu? On je navikao na potpuno drugačiji život, a ovde nema nikakve rasonode. Možda bi trebalo zajedno da pobegnu iz Kukeša. Mogu da se venčaju u Engleskoj.

Šta li bi Maksim mislio o tome? Alesija ispira kosu pa se ukoči.
Ne. Mama!

Alesija ne može da ostavi majku ocu na milost ili nemilost. Mora da povede majku sa sobom. *Može li? Da li bi se Maksim protivio?* Na kraju krajeva, Špresa tečno govori engleski. *Njena* majka, Alesijina voljena baka Virdžinija, bila je Engleskinja. Sigurno ima porodicu u Engleskoj. Alesija ne zna. Nana nikad nije govorila o svojoj engleskoj porodici jer su se protivili njenoj udaji za Albanca.

Hoće li se to desiti i sa Maksimovom porodicom?

Hoće li biti protiv nje?

Drhtaj joj prolazi niz kičmu. Maksim će se oženiti svojom čistačicom, strankinjom bez prebijene pare. Naravno da će se protiviti. Alesiji se raspoloženje kviri.

Šta može da uradi?

Možda ne bi trebalo da se venčaju dok ne upozna njegovu porodicu i ne sazna hoće li je prihvatiti ili neće jer duboko u sebi želi njihov blagoslov.

Ali prvo mora da se izbori sa svojim ocem i njegovim očekivanjima, a on je tvrdoglav, temperamentan, ponosit čovek. Rekao je da želi da se venčaju do kraja nedelje.

Je li to uopšte moguće?

Alesija trlja lice. Previše je tema za razmišljanje i mnogo toga što valja uraditi.

Alesija ulazi u kuhinju. Njena majka podiže pogled s testa koje mesi da je pogleda. „Izgledaš drugačije“, kaže i ostavlja testo sa strane da nadođe.

„Zbog odeće?“ Alesija se zavrti u mestu. Obukla je suknju, majicu i kardigan koje joj je Maksim kupio u Padstouu.

„Da, možda. Ali izgledaš kao da si videla sveta.“ Njena majka odlazi do sudopere da opere ruke.

„I jesam“, odgovara Alesija tiho. Prešla je pola Evrope s trgovcima ljudima, bila je beskućnica, živela je u jednom od najprometnijih gradova sveta i zaljubila se... a onda joj je sve to oduzeto kad ju je verenik oteo i umalo silovao. Alesija se stresa.

Ne razmišljaj o njemu.

„Kafa?“, pita je majka.

„Bez šećera“, odgovara i seda za sto.

Špresa se iznenađeno zagleda u nju. „Zar možeš da je piješ takvu?“

„Navikneš se.“

Špresa spušta punu šolju ispred Alesije pa sa svojom kafom seda naspram nje. „Pričaj mi. Šta se desilo otkako sam te smestila u onaj minibus na putu za Skadar?“

„O, mama.“ Alesiji usna zadrhti jer je sve ono što je preživela otkako je napustila Albaniju pogađa poput plimskog talasa u grudi. Zamuckujući, kroz suze, priča majci sve.

Budim se osvežen. Sunce se popelo na nebu. Gledam na sat i vidim da je pola deset. Kasno je. Brzo navlačim farmerke,

majicu i džemper. U nekom trenutku ću morati da odem u hotel po svoje stvari. Ali važnije je da saznam šta se dešava s našim venčanjem iznuđenim pretnjom pumparicom.

Zatičem Alesiju i njenu majku kako tiho plaču za stolom u dnevnoj sobi.

Šta, kog mog?

„Šta se desilo?“, pitam, štrečnuvši ih. Samo što ne dobijem srčku od zebnje.

Alesija briše suze, skače sa stolice i trči mi u naručje.

„Hej, šta je bilo?“

„Ništa. Drago mi je što si tu.“ Grli me.

Ljubim joj teme. „I meni.“

Špresa ustaje i otire suze. „Dobro jutro, lorde Maksime.“

„Dobro jutro. Ovaaj... Zovite me Maksim. To mi je ime.“

Napregnuto se osmehne. „Kafa?“

„Da, hvala.“

„Bez šećera, mama“, umeša se Alesija.

Podižem joj bradu i zagledam se u tužne, tamne oči koje su previše toga videle i preživele. Srce mi se steže.

Moja ljubav.

„Zašto si toliko uzrujana?“

„Pričala sam mami šta se sve desilo otkako sam otišla iz Kukeša.“

Čvršće je grlim, a grudi mi se stežu od navale zaštitničke energije. „Shvatam.“ Ljubim joj kosu i privijam uz sebe, zahvalan što je ostavila ta strašna iskustva za sobom. „Sad te čuvam i neću te ispuštati iz vidokruga.“

Nikad.

Mrštim se, iznenađen žestinom svojih osećanja. Zaista *ne želim* da je ispustim iz vidokruga. Ionako je previše prepatila. „Stvarno to mislim“, dodajem. Ona mi prelazi vrhovima prstiju po bradici i njen dodir izaziva trnce... svugde. „Moram da se obrijem.“ Zvučim namćorasto.

Ona se široko osmehuje. „Volela bih da gledam.“

„Ma nije valjda?“ Izvijam obrvu.

Alesiji oči više nisu malodušne, već blistaju od razgaljenosti i osećanja koja kao da se obraćaju mom međunožju.

Gospođa Demaći se posvećuje kuvanju kafe. Glasno zvecka šerpicom, što razbija čini koje su nas obuzele. Ljubim Alesiju u nos pa se, kezeći se kao budala, okrećem prema njenoj majci. Alesija mi se naslanja na grudi dok posmatram složen postupak koji uključuje limenu džezvicu, kašičicu s dugačkom drškom i usredsređeno mešanje za šporetom.

Njena majka mi se ovlaš osmehne. „Sedite“, kaže. Stoga puštam verenicu i, pogledavši pumparicu na zidu, smeštam se za sto.

Alesija uzima šoljicu i tanjirić iz vitrine. Nosi tamnu teksas suknju koju smo kupili u Padstouu. Sjajno joj prijanja uz savršeno oblikovanu guzu.

Prelepa je.

Uzvrpoljim se na stolici, a Alesija mi sipa kafu iz limene džezve. „Tvoja kafa“, kaže. Tamne oči joj oduševljeno sijaju dok stavlja šoljicu ispred mene. Zna da je gutam pogledom i to joj se sviđa. Široko se osmehujem, pa gledajući je u oči, skupljam usne kako bih nežno dunuo preko ruba šoljice. Ona rastvara usne i glasno uzdiše. Šire se osmehujem.

Vraćam ti milo za drago.

Njena majka se nakašljava, prenuvši nas. Alesija prasne u smeh i kaže nešto na albanskom, a gospođa Demaći klima glavom u znak neslaganja s ćerkom.

Otpijam gutljaj kafe. Vrela je, aromatična i gorka, ali prija. Alesijina majka uključuje rernu pa počinje da mesi testo. Brza je i efikasna. Začas razvija testo na trake pa na kocke. Njena brzina je zadivljujuća. Nije ni čudo što je Alesija tako dobra kuvarica. Pridružuje se majci i opčinjeno gledam kako šakama oblikuju loptice od testa. Njihova opuštenost u kuhinji podseća me na Džesi i Deni u Tresilijan holu u Kornvolu. Špresa ređa loptice jedne blizu drugih u plehu, a Alesija malom plastičnom četkom

crta po njima mlekom. Smiruje me da gledam koliko su vešte i opuštene jedna pored druge – prave domaćice.

Dođavola. Ponašam se nevaspitano!

„Mogu li nekako da pomognem?“ , pita Maksim.

Alesija pažljivo odmahuje, a njena majka klima glavom.

„Ne, mama. Klimanje znači 'da'.“

Špresa se nasmeje. „Nismo navikle da nam muškarci pomažu u kuhinji.“ Oči joj razgaljeno sijaju dok stavlja pleh u rernu.

Alesija počinje da postavlja sto. „Rekla sam ti. Ovde samo žene kuvaju.“

Doručak je izvrsna sveže pečena gozba. Jedem već četvrtu balon-lepinju s maslacem i džemom od bobičastog voća i pijem drugu kafu kad čujem zatvaranje ulaznih vrata. Nekoliko trenutaka kasnije pojavljuje se gospodin Demači u mrkom odelu i s izrazom lica koji ne odaje ništa. Špresa skače sa stolice i sipa vodu u džezvu.

Možda joj je potrebna veća džezva.

Alesija ustaje, uzima tanjir i nož pa ih stavlja u čelo stola. Demači seda. Očigledno je da je to normalno – celog života ga dvore.

Ovaaaj... I mene su služili. Ali to nije radila moja majka – a ni sestra, kad smo već kod toga.

„*Mirëmëngjes*“, progundā, gledajući me nedokučivo kao i uvek.

„Moj otac ti je nazvao dobro jutro“, prevodi Alesija. Izgleda kao da se zabavlja.

Zašto joj je to smešno?

„Dobro jutro“, klimam glavom budućem tastu.

On počinje da priča, a Alesija i njena majka slušaju – opčinjene njegovim dubokim glasom. Voleo bih da znam šta im objašnjava.

Konačno se Alesija okreće prema meni. Razrogačila je oči kao da ne veruje sasvim u ono što će mi reći. „Moj otac, dogovorio je naše venčanje.“

Već?

Sad je red da ja izgledam zapanjeno. „Ispričaj mi.“

„Potreban ti je samo pasoš.“

Gledamo se i mislim da nam isto prolazi kroz glavu.

Zvuči prelako.

Pogled mi se sreće s njegovim. On istura bradu i nadmeno me ošine pogledom koji poručuje da se ne zajebavam s njim, kao da me čika da se pobunim.

„Sastao se sa službenikom iz, ovaj... matičarske... kancelarije. Ne znam kako se kaže na engleskom“, nastavlja Alesija. „Jutros su se našli na kafi i dogovorili o svemu.“

U nedelju? Zar je tako jednostavno?

„U redu. Kad?“, pitam odmerenim glasom jer ne želim da razjarim matorog jarca. On ima kratak fitilj – gotovo kao moj prijatelj Tom.

„U subotu.“

Sumnja mi poteče niz kičmu. „Dobro“, odgovaram, ali kolebljivost me sigurno odaje. Gospođa Demači uznemireno prelazi pogledom s mene na muža pa na ćerku.

Alesija kaže nešto ocu, koji drekne na nju, štrečnuvši nas. Ona prebledi i obara glavu, ali pogleda me kad odgurnem stolicu od stola.

Ne bi trebalo tako da razgovara s njom.

„On i službenik su stari prijatelji“, objašnjava Alesija užurbano. „Stari prijatelji. Mislim da ga poznajem. Već sam ga upoznala. Moj otac kaže da je sve dogovoreno.“ Ona je očigledno navikla na njegove ispade, ali ipak izgleda nesigurno.

I ja sam nesiguran. Taj dogovor deluje previše zgodno.

Zbunjeno se naslanjam na stolicu jer ne želim da ga provociram. „Šta treba da uradim?“

„Sutra moramo da se nađemo sa službenikom u baškiji – hoću reći, u gradskoj skupštini – da odgovorimo na neka

pitanja i popunimo papirologiju.“ Alesija sleže ramenima. Izgleda kao da je uzrujana koliko i ja.

Dobro. Razgovaraćemo sa službenikom.

Dok perem kosu pod prilično prostim tušem, doživljam pravu krizu svesti. Brza pretraga na internetu s telefona otkrila mi je da je stranim državljanima mnogo teže da se venčaju u Albaniji nego što Alesijin otac zamišlja. Formulari moraju da se popune, prevedu i overe kod notara – a samo sam letimično pogledao šta je sve potrebno.

Šta li je njen otac organizovao?

Kako li je uspeo da zaobiđe uobičajene kanale?

Ako je to uradio, je li takvo venčanje po zakonu?

A ako nije, kako mogu da pristanem na venčanje koje verovatno nije legalno da bih udovoljio ponosnom, nestrpljivom starcu? Znam da će mi postati tast, ali previše traži. Sva njegova jučerašnja priča o časti ne vredi ništa ako se tako ponaša prema ćerki.

I u nezgodnom sam položaju. Ne mogu da odem bez Alesije, a znam da mi matori jarac neće dozvoliti da je odvedem sa sobom. Potrebni su joj pasoš i viza da bi se vratila u Englesku, a ja nemam predstavu gde ni kako da ih dobijemo. Verovatno negde u Tirani. Ne znam.

Mada, rekao je da je ona sad moj problem.

Možda bi trebalo da ga držim za reč.

Isključujem vodu, ogorčen i zbunjen zbog situacije u kojoj sam se našao – i zbog ogromne bare koju sam napravio na podu. To ne ostavlja dobar utisak o albanskim vodovodnim instalacijama. Uzimam peškir i brzo se brišem pa se oblačim i otvaram vrata.

Alesija je ispred i drži nešto što podseća na visokotehnološko sredstvo za čišćenje kupatila. Nasmejem se od iznenađenja i sreće što je vidim, vrativši se u vreme kad je bila u mom stanu

i nosila onaj grozni najlonski radni mantil, a ja sam je krišom gledao... i zaljubljavao se.

Ona se široko osmehuje i stavlja prst na usne.

„Zna li on da si ovde?“, pitam šapatom.

Odmahuje glavom, polaže mi dlan na grudi i gura me nazad u kupatilo. Ostavlja briska i brzo zaključava vrata.

„Alesija“, upozoravam je, ali ona mi obuhvata lice i ljubi mi usne. Poljubac joj je nežan i sladak, ali zahtevan – iznenadujuće zahtevan. Jezikom traži moj i naslanja telo na moje. Zatvaram oči i obavijam ruke oko nje, zanesen ljubljnjem. Zavlaci mi prste u vlažnu kosu, a usne joj postaju odlučnije, sisaju moje. To je alarm za moju nestrpljivu kitu.

Dodavola. Kresnućemo se.

U albanskom kupatilu s lošim vodovodnim instalacijama.

Odmičem se kako bismo povratili dah. Alesijine oči su tamne i pune obećanja, ali i nesigurnosti.

„Šta je bilo?“, pitam.

Ona odmahuje glavom.

„Ne.“ Obuhvatam joj lice i zagledam joj se u oči. „Bože, koliko god da te želim, nećemo se kresnuti u ovom kupatilu. Tvoji roditelji su blizu i nemam kondom. A sad mi kaži šta je bilo? Jesi li zabrinuta zbog venčanja?“

„Jesam.“

Odahnem i puštam je. „Da. Ono što je tvoj otac udesio – ne znam je li to... po zakonu.“

„Znam. Moji roditelji hoće da razgovaraju o, ovaaaj... pojedinostima s nama posle podne. Ne znam šta da radim. Mislim da se ocu žuri zato što misli da sam trudna. Uspeo je da povuče neke konce.“

U glavu mi dolazi slika njenog oca kao zlog lutkara koji povlači konce svojih marioneta – Alesije i mene. To me nasmeje. „Kažemo 'povukao neke veze'.“

Ona ponavlja tu frazu i stidljivo se osmehne.

„I dalje ti ne smeta što te ispravljam?“

„Nikad.“

Dobro. Hajde da pređemo na plan A. Ovako.

„Hajde da odemo. Ne moraš da ostaneš ovde. Punoletna si. Nemaš nikakve obaveze prema njemu – šta god on mislio. Možemo da odemo u Tiranu. Da ti izvadimo pasoš i tražimo vizu. A onda možemo da se vratimo u Englesku. I tvoji roditelji će doći na naše venčanje.“

Alesija kolači oči dok joj se osećanja smenjuju na licu. Čini mi se da nada odnosi pobeđu, a mislim da je i sama razmišljala o toj mogućnosti.

Ali odjednom se snuždi, tako da je privlačim k sebi i grlim. „Smislićemo nešto.“ Ljubim je u kosu.

Podiže pogled prema meni. Mislim da se premisslja da li da mi kaže nešto ili ne.

„Šta je bilo?“

„Ništa. Sve je u redu.“

„Reci mi“, navaljujem.

Ona guta knedlu. „Moja majka.“

„Šta u vezi s njom?“

„Ne mogu je ostaviti ovde s njim.“

„Želiš da je vodiš sa sobom?“

„Da.“

Jebiga. „Dobro, ako to želiš.“

Alesija izgleda zgranuto. „Pristaješ?“

„Da.“

Ona se ozari kao novogodišnja jelka, kao da se konačno rešila svih briga. Obavija mi ruke oko vrata. „Hvala, hvala, hvala“, govori između poljubaca. Istovremeno se smeje i plače.

O, malena.

„Ne plači. Uradio bih sve za tebe. Trebalo bi to da znaš. Volim te.“ Palčevima joj brišem suze i milujem joj lice. „I, kao što sam rekao, smislićemo nešto. Napravićemo plan.“

Gleda me očima tamnim od obožavanja kao da znam odgovore na večna pitanja o svemiru. Dobrodošla toplina mi se širi grudima. Njeno poverenje u mene me zbunjuje, ali mi vraški prija.

I znam da bih učinio sve za nju.

Drugo poglavlje

U mraku se teturam prema krevetu i pokušavam da skinem džemper, ali on pruža otpor i savlađuje me. „Sranje!“ Rušim se na krevet i ne videći zurim u tavanicu koja se vrti.

O bože. Zašto sam toliko pio?

Celo poslepodne sam se trudio da mi ne pukne fitilj dok smo dogovarali pojedinosti o venčanju, a onda sam pogrešio i pio rakiju. Soba se vrti, a ja zatvaram oči, moleći se da zaspim.

Budim se iz čvrstog sna. Tih je. I svetlo.

Ne. Zaslepljujuće je.

Brzo zatvaram oči pa ih obazrivo otvaram. Bol se laserski precizno probija pravo do mog mozga. Odmah ponovo zatvaram oči.

Dodavola. Osećam se posrano.

Navlačim pokrivač preko glave da pobeđem od svetlosti pa pokušavam da se setim gde sam, ko sam i šta se sinoć desilo.

Desila se rakija.

Čašice i čašice tog pića.

Alesijin otac bio je izuzetno velikodušan s njegovim smrtonosnim, lokalnim opijatom. Zakukavši, pomeram prste

na rukama i nogama i zadovoljno primećujem da nisu otkazali poslušnost. Pružam ruku pored sebe, ali krevet je prazan.

Nema Alesije.

Spuštam pokrivač, polako otvaram oči i prelazim pogledom po sobi, ne obraćajući pažnju na čeonu režanj. Sâm sam, ali umoran pogled mi se zaustavlja na lampici u obliku zmaja na stolu pored kreveta. Mora da ju je Alesija donela iz Londona. Ta misao me gane.

Je li ona bila ovde? Noćas?

Kroz maglu se sećam da mi se pridružila, a možda me je i skinula. Zavirujem ispod pokrivača. U gaćama sam. Sigurno me je svukla.

Dodavola. Komirao sam se i uopšte se ne sećam da je bila ovde. Zašto sam mu dozvolio da me toliko naliva alkoholom?

Je li to njegova osveta zato što sam spavao s njegovom ćerkom? I šta se desilo?

Odlomci jučerašnjeg dana probijaju se kroz bol u glavi. Alesija i ja smo sedeli s njenim roditeljima i razgovarali o venčanju. Zatvaram oči i pokušavam da se setim pojedinosti.

Koliko sam shvatio, slavićemo samo jedan dan. Odstupiće-mo od albanskog običaja po kome slavlje traje nekoliko dana, prvenstveno zato što sam Englez i ovde nemam ni porodicu ni dom, a i zato što sve radimo ubrzano jer je Alesija „noseća“. Demaći me je prostrelio pogledom kad je to promucuo, a Alesija je pocrvenela kao bulka dok je prevodila.

Uzdišem. Možda bi trebalo da priznamo da je to laž. Možda će Demaći tad popustiti.

Možda će mi dozvoliti da je vratim u Englesku i da se tamo venčamo.

Obred venčanja i proslava odigraće se u subotu i počće u vreme ručka – ne uveče. To je još jedno odstupanje od običaja, ali ima smisla pošto sam odseo kod nevestine porodice. Bar su mi tako rekli. Uostalom, matičar ima još jedno venčanje uveče.

Demačijevi će biti domaćini, a njen otac je pitao hoće li moja porodica doći. Objasnio sam mu kako stvari stoje u vezi s tim. Moja majka je nesumnjivo u Njujorku, te ne bi stigla na vreme, a moja sestra, budući doktorka, ne bi mogla tako brzo da dobije slobodne dane. Uverio sam ih da ćemo slaviti u Londonu kad se vratimo u Englesku. Moji izgovori kao da su umirili matorog jarca. Ne verujem da će moja porodica podržati venčanje pod pretnjom pumparicom i ne želim da im pružim priliku da se usprotive ili pitaju koliko je taj brak validan. Međutim, nadam se da će nam se pridružiti moj sparring partner Džo Dijalo, tako da će on i Tom Aleksander biti uz mene. Oni su mi najstariji prijatelji.

I to je nešto, valjda.

Ponudio sam da platim sve, ali moj tast je to odbio s veoma uvređenim izrazom lica.

Čoveče, ne da je ponosan.

Nije hteo ni da čuje. Slutim da voli malo drame; on je teatralan čovek. Predložio sam ustupak te je pristao da ja obezbedim alkohol. Ali iritantno je što će on izgubiti novac ako se Alesija i ja predomislimo.

Ko ga šiša, to je njegov problem.

Ima nešto i u vezi s prstenjem, ali ne mogu da se setim šta.

Burme! Moram da kupim burme.

Da li da ih kupim ovde?

Sedam. Čini mi se da mi mozak pliva u glavi. Čim se smirio, teturavo ustajem s kreveta i navlačim farmerke kako bih potražio svoju buduću ženu. Sećam se da bi danas trebalo da preduzmemo nešto u vezi s našim naumom. Alesija i ja ćemo otići do policijske stanice da ona podnese zahtev za novi pasoš, a onda imamo zakazan razgovor s matičarem u gradskoj skupštini, gde ćemo otkriti je li ono što je Demaći udesio zaista zakonito.

Da. Takav je plan.

Uzimam telefon i vidim da mi je Kerolajn sinoć poslala dve poruke.

Gde si? Jesi li je pronašao?
Zovi me. Brinem zbog tebe.

Iznenaden što me palčevi slušaju, kucam joj kratku poruku jer znam da će verovatno podići uzbunu ako ne odgovorim.

Sve je u redu. Našao sam je. Zvaću kasnije.

Ona će odlepiti zbog ovog venčanja; znam to celim bićem. Možda bi trebalo da joj kažem tek kad se vidimo.

Kukavice.

Bubnji mi u glavi. Masiram slepoočnice ne bih li utišao dreku između njih. Ako kažem Kerolajn, onda ću morati da kažem i Merijen i majci, a taj razgovor izbegavam iz petnih žila, pogotovo kad sam mamuran. Još nisam spreman za to. Prvo moram da saznam šta zakon kaže o našem venčanju pa ću onda možda reći Njenom majčinstvu. A možda ću joj reći tek dan pre venčanja.

Oblačim majicu i stavljam telefon u džep. Sve to može da čeka. Potrebno mi je nešto protiv bolova i kafa, po mogućstvu tim redosledom.

Alesija i Špresa piju kafu za trpezarijskim stolom.

„Mama, imaš li moju ličnu kartu?“

„Naravno, srce moje. Čuvam je kao oči u glavi otkako si otišla.“

Majčine reči je ganu. Alesiji se pravi bolna praznina u grlu dok pruža ruku da stisne Špresinu. „Često sam mislila na tebe dok sam bila odsutna“, kaže glasom promuklim od osećanja. „Nisam imala nijednu fotografiju ni telefon. Oni ljudi... Uzeli

su sve. Uključujući moj pasoš. Drago mi je što sam ostavila ličnu kartu kod tebe. Potrebna mi je da bih izvadila novi pasoš.“

„Doneću ti je. Drago mi je što ti je ogrebotina na licu skoro prošla. I masnice. Mnogo se manje vide.“ Skuplja usne u tanku crtu dok gleda ćerku. „Volela bih da izvučem uši Anatoliju Tačiju.“

Alesija se osmehne. „Volela bih to da vidim.“ Pušta majčinu ruku i uzrujano se zagleda u nju. Shvata da joj je ovo prilika. Pokušava da pokrene tu temu otkako je juče razgovarala o tome s Maksimom. „Moram da te pitam nešto.“

„Pitaj, dete.“

Alesija guta knedlu. Pažljiv govor koji je toliko puta uvežbala u glavi zapinje joj u grlu.

„Alesija, šta je bilo?“

„Hajde s nama“, bubne pošto ne može da kaže ono što je nameravala.

„Molim?“

„Hajde sa mnom i Maksimom u Englesku. Molim te. Ne moraš da ostaneš s njim.“

Špresa zine, iskolačivši tamne oči. „Da ostavim Džaka?“

Alesija primećuje nevericu u majčinom glasu. „Da.“

Njena majka se naslanja na stolici i zagleda se u nju. „On je moj muž, dete. Neću ga ostaviti.“

Alesija nije to očekivala. „Ali on nije dobar prema tebi“, protivni se. „Nasilan je. Kao Anatoli. Ne možeš da ostaneš.“

„Alesija, on nije kao Anatoli. Volim tvog oca.“

„Molim?“ Njen svet se okreće naglavačke.

„Moje mesto je uz njega“, odgovara Špresa nepokolebljivo.

„Ali rekla si mi da je ljubav za budale.“

Majčin pogled smekšava, a usne joj se izvijaju u skrušen osmeh. „Ja sam budala, srce moje. Imamo uspone i padove, znam. Kao i svi parovi...“

„Videla sam modrice, mama! Molim te, pođi s nama.“

„Moje mesto je uz njega. Ovo je moj dom. Ovde imam život. A u stranoj zemlji nemam ništa. Uostalom, postao je pažljiviji otkako si otišla. Čini mi se da se kaje. Misli da te je oterao. Mnogo mu je laknulo kad smo dobili vesti o tebi.“

Alesija je zapanjena. Nije tako doživljavala oca baš kao ni odnos svojih roditelja.

„Vidiš, srce moje“, nastavlja njena majka i pruža ruku preko stola da uzme ćerkinu, „ovo je život koji poznajem. Tvoj otac me voli. *Baba* voli i tebe. Možda to ne pokazuje onako kako gledamo u američkim serijama – i vidim da se tvoj verenik ponaša drugačije, ali u *našoj* kući je tako. Ovo je moj dom i on je moj muž.“ Sleže ramenima pa stiska ćerki ruku kao da pokušava pritiskom prstiju da joj prenese istinu tih reči, ali Alesija je zaprepašćena. Uvek je mislila da je njena majka nesrećna pored njenog oca.

Zar je pogrešila?

Da li je pogrešno procenila njihov odnos?

Neprimetno stojim na pragu dnevne sobe i gledam kako Alesijina majka užurbano, tiho priča s ćerkom. Sede za trpezarijskim stolom – tamo gde se sinoć odigrao Demačijev nasrtaj alkoholom – a razgovor je napet. Ali potreban mi je lek protiv bubnjanja u glavi, tako da se teturam unutra, iznenadivši obe, pa se rušim na stolicu.

Špresa pušta Alesijinu ruku. „Možemo kasnije još da pričamo o tome. Ali odlučila sam, mila moja devojčice. Neću ostaviti svog muža. Volim ga. Na svoj način. I on voli mene i potrebna sam mu.“ Dobročudno se osmehne Alesiji pa se okreće prema Maksimu. „Tvoj grof je sinoć previše popio. Donesi tablete protiv glavobolje, a ja ću mu skuvati kafu.“

Alesija gleda majku sa zebnjom. Njena reakcija ju je iznenadila i zbunila. „U redu, mama. Razgovaraćemo kasnije.“ Iako smušena majčinim odgovorom, okreće se prema Maksimu, koji se drži za glavu. Izraz joj smekšava. „Mislim da moj verenik nije naviknut na *raki*.“

„Razumeo sam reč *raki*“, zakuka Maksim promuklo pa je pogleda staklastim očima.

Alesija se osmehne. „Doneću ti tablete protiv glavobolje.“

Naginjem se prema njoj. „Hvala što si me sinoć smestila u krevet“, kažem tiho dok njena majka posluje sa džezvom.

„Bilo je zanimljivo.“ Alesija začuti kako bi proverila je li Špresa dovoljno daleko da je ne čuje. „Bilo mi je zabavno da te skidam.“

Brzo, oštro udahnem. Ona ustaje i odlazi u ostavu po pribor za prvu pomoć. Brzo me pogleda tamnim, zavodničkim očima, a stidljivi kradomični osmeh obasjava joj lice.

Srce mi poskoči.

Moja devojka me je svukla, a ja sam bio komiran od alkohola.

Dodavola. Protraćena prilika.

Međutim, iako sam propustio priliku, nije me osuđivala zato što sam se napio, a sad se brine o meni. To je novo iskustvo i volim je zbog toga. Ne sećam se da je iko tako brinuo o meni otkako sam odrastao – osim Alesije kad me je smestila u krevet posle one lude vožnje od Kornvola. Ona je fina, pažljiva i... seksi, pogotovo u uskim farmerkama.

Baš sam srećnik.

Pokušavam da se široko osmehnem, ali glava mi puca. To me podseća da je njen otac kriv za ovo – i da sam pio taj odvratni napitak samo iz učtivosti. Alesija stavlja dve tablete i čašu vode ispred mene. „Moj otac te je nutkao pićem. Znam. To je naša lokalna *raki*. Napravljena je ovde, u Kukešu.“

„Shvatam.“ *Jeste se svetio!* „Hvala.“

„Nema na čemu.“ Zavodnički mi se smeška, a ja se pitam govori li o pilulama ili tome kako me je skinula. Široko se osmehujući, gutam tablete i pitam se jesu li Tom i Tanas marmurni kao ja.

Tokom jučerašnjih dugačkih razgovora tobože smo utvrdili sve pojedinosti o venčanju, a zatim su gospođa Demači i Alesija spremile bogatu večeru na koju su pozvale mog prijatelja Toma, našeg prevodioca Tanasa i njegovu devojku Dritu. Dok su kuvale, Alesija me je naučila nekim albanskim rečima – frazama tipa „molim vas“ i „hvala“.

Smejala se.

Mnogo.

Mom izgovoru.

Ali uvek je divno slušati njen smeh.

Alesijina majka je bila u svom elementu, srećna što joj je kuća puna gostiju, mada nije mnogo pričala. To je prepustila mužu, koji nas je zabavljao pričama o burnim devedesetim godinama prošlog veka kad je Albanija iz komunizma prerasla u demokratsku republiku. Ti doživljaji su bili fascinantni – njegova porodica se uplela u strahovitu piramidalnu prevaru i izgubila ono malo novca što je imala. Tako su se u tim mračnim vremenima obrela u Kukešu. Dok smo pričali, izdašnom ali teškom rukom je točio rakiju. Tom i Tanas su me pratili u piću, siguran sam u to. Sastaće se s nama u gradskoj skupštini, ako prežive *Noć rakije*. Gledam na sat. Imam sat vremena da se dovedem u red.

Gradska skupština je neupadljiva moderna zgrada od koje možeš dobaciti kamen do hotela *Amerika*, gde su Tom i Tanas odseli. Držeći se za ruke, Alesija i ja stojimo u hodniku i čekamo da nam se pridruže. Uprkos tupom bolu u mamurnoj glavi, nehotice se smeškam. Otkako smo izašli iz policijske stanice, Alesija je toliko vesela da osvetljava tmurni hodnik. Njen novi

pasoš biće gotov u petak – platio sam da se postupak ubrza – a ona je toliko srećna da bi čovek pomislio da sam joj skinuo zvezde s neba. Ali imaćemo više mogućnosti kad bude imala pasoš.

„Sam pogled na tvoju radost ublažava mamurluk.“ Bezuspešno pokušavam da potisnem osmeh. Ona *jeste* radost.

„Mislim da ti je bolje zbog tableta koje sam ti dala.“

„Ne. Zbog tebe.“

Alesija se nasmeje, gledajući me kroz trepavice. Podižem joj ruku i prelazim usnama po njenim prstima.

Bože, kako bih voleo da je odvedem iz ovog sivog gradića.

Uskoro, batice. Uskoro.

Stižu Tom i Tanas. Prevodilac izgleda onako kako se ja osećam – neuredno i mamurno.

„Pa, Trevetiče, izgledaš posrano. Šta radimo ovde?“, pita Tom živahno. Izgleda da dobro podnosi rakiju.

„Izvini što kasnimo“, promrmlja Tanas. „Ispratio sam Dritu do autobuske stanice. Mora da se vrati studijama u Tirani.“

„Ovde smo da se vidimo sa službenikom koji će obaviti venčanje.“

„Matičar. Raspitaću se kuda treba da idemo“, kaže Tanas i odlazi do pulta da stane u red. Alesija mu se pridružuje.

„I, nisam stigao da ti čestitam što ćeš dobiti bebu“, kaže Tom tiho, zaverenički.

Bebu?

Ovako smušenom, treba mi nekoliko trenutaka da shvatim o čemu priča. Prasnem u smeh pa odmah začutim jer mi bubnji u glavi. „Alesija nije trudna. Rekla je ocu da jeste kako je ne bi naterao da se uda za onog drkadžiju Antonelija ili kako se već zove.“

„Ah.“ Tom izgleda kao da mu je laknulo. „Pa, pretpostavljam da je to dobro. Prerano je za dečurliju.“ Gledajući Tanasa i Alesiju, naginje se prema meni i šapuće: „Znaš da ne moraš da se oženiš njom, družte stari.“

Jebe ti.

„Tome.“ Glas mi je upozoravajući. „Već smo razgovarali o tome. Poslednji put, volim Alesiju i želim da mi bude žena. Je li jasno?“

„Iskreno, nije. Ona je prelepa devojka, to priznajem, ali ne verujem da imate mnogo zajedničkog. Ali srce ne sluša nikoga.“

Nisam raspoložen za raspravu, tako da odahnem kad pomirljivo podigne ruku. „Trebalo bi da udovoljim matorom jarcu i venčam se ovde? Ili da sačekam da se vratimo u Englesku? Zarobljen sam ovde dok Alesija ne dobije pasoš i vizu jer neću da je ostavim samu.“ Dobacujem joj pogled dok strpljivo stoji pored Tanasa koji priča sa ženom za pultom.

„Pa, ako to želiš, mislim da bi trebalo to da uradiš“, odgovara Tom. „To je građanska ceremonija u gradskoj skupštini. Stari druškan će biti zadovoljan, a onda možeš da zbrineš njegovom ćerkom i valjano to uradiš u Londonu, Kornvolu ili Oksfordširu. Gde god.“ Mršti se. „Ako možeš.“

„Kako to misliš?“

„Ne znam možeš li da se oženiš istom ženom više nego jednom, družte stari. Siguran sam da postoje pravila. Šta moraš da uradiš ovde?“

„Moram da pokažem pasoš i izgleda da je to sve, mada na zvaničnom vladinom sajtu ne piše tako.“

Tom ponovo nabira čelo. „Misliš li da nešto nije u redu?“

Klimam glavom. „Ali Tanas će nam pomoći da saznamo. Hoćeš li da ostaneš dotle? I... znaš, da mi pomogneš?“

„Naravno, Trevetiče. Ne bih propustio svu tu dramu ni za šta na svetu.“

„Dramu?“ Lobanja me zasvrbi. Je li naslutio da smo razmišljali o bekstvu?

„Otputovao si bogu iza tregera da spaseš svoju gospu. Ako to nije drama, onda ne znam šta jeste.“

Nasmejem se. Ima pravo. „I, ovaaaaj... hoćeš li mi biti kum?“

Tom načas ostaje bez teksta. Kad povrati moć govora, glas mu je grub. „Bila bi mi čast, Maksime.“ Potapše me po leđima. Obojica se okrećemo i vidimo da nam Tanas i Alesija prilaze.

„Ovuda“, kaže Tanas. Penjemo se za njim na sprat.

Na limenoj pločici na njegovom radnom stolu piše F. TABAKU. On je matičar koji će obaviti građansku ceremoniju. Približno je Demaćijev vršnjak, a krase ga slično tamno odelo i nedokučiv izraz lica. Ulazimo u njegovu kancelariju, a on ustaje, srdačno pozdravlja Alesiju, meni odsečno klima glavom pa maše prema malom stolu za koji se smeštamo.

Tanas nam prevodi da mora da vidi kopiju Alesijine krštenice i lične isprave, kao i moj pasoš. Vadim ga iz jakne i otvaram prvu stranu, shvativši da ću i ja morati da izvadim novi pasoš. Trenutno glasi na ime uvaženog Maksimilijana Džona Frederika Zavijera Treveljana.

Predajemo dokumenta, a on samo letimično pogleda Alesijina. Moj pasoš dobija veću pažnju. Tabaku se mršti i kaže nešto Tanasu. Alesija se meša. „*Vëllai i Maksimit ishte Konti. Ai vdiq në janarit. Maksimi trashëgoi tirullin, po nuk ka pasur ende mundësi të ndryshojë pasaportën.*“*

Tabaku izgleda zadovoljan onim što je Alesija rekla, šta god to bilo, i ustaje kako bi prišao maloj mašini za fotokopiranje. Dok pravi kopije, pitam Alesiju: „Šta si rekla?“

„Rekla sam mu da si tek nedavno... ovaaaj... nasledio titulu.“

Okreće se i obraća se oboma. Tanas prevodi. „Bračni partneri prilikom stupanja u brak imaju pravo da uzmu jedno zajedničko prezime ili da zadrže svoja. Morate da odlučite.“

Okrećem se prema Alesiji. „Šta želiš?“

„Volela bih da uzmem tvoje prezime.“

Zadovoljno se osmehujem. „Dobro. Trebalo bi da znate da je Alesijino ime Alesija Treveljan. Zvanična titula će joj biti Alesija, uvažena grofica od Trevetika.“

* Alb.: Maksimov brat je bio grof. On je umro u januaru. Maksim je nasledio titulu, ali još nije stigao da promeni pasoš. (Prim. prev.)

„Molim vas, zapišite to“, prevodi Tanas.

To i činim na papiru iz sveske pa pružam žvrljotinu Tabakuu.

Tabaku odgovara, a Tanas prevodi: „Zapisaću Alesiju kao Alesiju Demači Treveljan. U vašem pasošu se ne pominje Trevetik.“

„To je u redu“, mrmljam i okrećem se prema Tanasu. „Pitaj ga treba li da priložim izjavu da ne postoje smetnje za sklapanje braka.“

Tanas to i čini, a Alesija mi dobacuje zabrinut pogled.

Matičar razrogačuje oči i promrsi odgovor Tanasu, koji se okreće da mi prevede. „Kaže da je, pošto imamo malo vremena“, dobacuje pogled Alesiji, „ubrzao vaše venčanje. Može to da uradi u posebnim okolnostima. Alesijin otac je blizak poverljiv prijatelj i zato mu je izašao u susret.“

Matičar nastavlja tiho da priča, ne skrećući pogled s mog. Tek tad shvatam da Demačiju, a time i nama, čini ogromnu uslugu.

„Kaže da će brak biti legalan. To je sve što vam je potrebno“, prevodi Tanas. „Dobićete venčani list.“

„A ako hoćemo to da uradimo sa svom potrebnom papirologijom?“, pitam.

Tabaku ponovo seda, vraća nam dokumenta i odgovara na Tanasovo pitanje. „To traje od dva do tri meseca.“

„Dobro. Shvatam. Hvala.“ Iako nam čini uslugu, i dalje mi je neprijatno. Deluje mi kao prevara i ta misao me uznemirava.

Matičar kaže nešto Alesiji i Tanasu. Alesija klima glavom i počinje da priča s njim na albanskom. Gledam Tanasa s nadom. „Pita za tvoje zanimanje, prebivalište i gde ćete živeti kad se venčate.“

Zanimanje!

Govorim Tanasu adresu u Čelsiju i kažem da ćemo tamo živeti kad se venčamo. Alesija mi dobacuje stidljiv osmeh.

„A zanimanje?“, pita Tanas. Reči koje je moj otac koristio kad bi ga to pitali vraćaju mi se u glavu.

„Zemljoradnik i fotograf“, odgovaram brzo iako to nije cela istina. Sad sam zemljoradnik i stanodavac – generalni direktor fonda *Trevetik*.

„I di-džej“, umeša se Tom, što mi baš i ne pomaže. Prostrelim ga pogledom, a on dodaje: „Znate, miksuje.“ Pravi pokrete rukama kao da pušta muziku. „I član plemstva, naravno. Vlast nosi mnogo odgovornosti i briga i tako to.“

„Hvala, Tome.“ Ne obraćam pažnju na Alesijino prigušeno kikotanje dok Tabaku beleži. Zatim spušta hemijsku na beležnicu i, naslonivši se na stolicu, saopštava nešto Alesiji i meni.

„Kaže da ima sve što mu je potrebno da sastavi ugovor“, objašnjava Alesija.

Naginjem se i stežem joj ruku. „To je sve?“

„Jeste.“

„Dobro. Hajde da se vratimo u hotel i smislimo šta ćemo sledeće.“

Klima glavom, a ja ustajem i brzo klimnem Tabakuu. „Hvala.“

Tanas prevodi njegov odgovor. „Videćemo se u subotu posle podne. I morate izabrati dve osobe za svedoke.“

Svedoke? Pre će biti saučesnici.

Alesija ne ume da protumači Maksimovo raspoloženje – ni šta će uraditi. Dok se vraćao u hotel, bio je ćutljiv i zamišljen. Je li ljut? Da li i dalje želi da pobegne? Sede u baru u hotelu *Amerika*, što nikad nije radila u rodnoj zemlji, i pita se o čemu on razmišlja.

Tom i Tanas su se vratili u svoje sobe, tako da je sama s Maksimom. Izgleda zamišljeno dok je uzima za ruku. „Pomalo sam ogorčen zato što radimo sve ovo samo zbog povlađivanja sujeti tvog oca.“

„Znam. Izvini.“ Zagleda se u sto. Ne zna šta da kaže i ne može da se otrese osećaja da je odgovorna za njihov nezgodan

položaj. Da samo nije slagala da je trudna. Međutim, tad bi njen otac verovatno zahtevao da se ona uda za Anatolija.

„Hej. Nisi ti kriva, pobogu.“ Maksim joj ohrabrujuće stisne ruku. Ona mu uzvraća pogled i odahne zato što mu na licu vidi samo brigu. „Ne želim da se svađam s tvojim ocem, ali voleo bih da nas nije doveo u ovaj položaj. Znam da misli da radi pravu stvar.“

Alesija klima glavom, iznenađena što je njihove prilike shvatio toliko ozbiljno. On želi da njihov brak bude validan. Vilica mu je napeta, izraz lica ozbiljan, a zelene oči sijaju. Potreša je što on izgleda toliko uznemireno. „Šta misliš da bi trebalo da uradimo?“, pita ga.

Maksim odmahuje glavom, ali onda se osmehne; izgleda omamljujuće, oduzima joj dah.

Stvarno je najprivlačniji čovek na svetu.

„Pa, zarobljeni smo ovde dok ne dobiješ pasoš i vizu – neću da odem bez tebe. Dakle, ako nemaš ništa protiv, mislim da bi trebalo to da uradimo.“

Alesija razmišlja o njegovim rečima. Pomirio se s venčanjem. Da li ona to želi?

„Osećaš li se saterano u stupicu?“, šapne mu.

„Ne. Da. Ali ne onako kako ti misliš. Došao sam ovamo da te zaprosim. Pristala si i tvoj otac mi je u suštini ispunio tu želju.“

Alesija klima glavom. „Vidim to. Mislim da će mojoj majci koristiti ako ostanemo ovde i venčamo se.“

„Stvarno?“

„Ne želi da ide u Englesku s nama. Hoće da ostane s njim. Ne razumem zbog čega. Ali mislim da bi se on naljutio kad bismo otišli i možda bi...“ Ne završava rečenicu jer se previše stidi onoga što bi njen otac mogao da uradi njenoj majci.

Maksim je posmatra odlučnog izraza lica. „To je jak argument da to uradimo. Zarad nje koliko i zarad nas.“

Alesija odahne. „Slažem se.“

On se osmehne. „Drago mi je zbog toga.“

„Da. I meni. Mislim da je to ispravna odluka za nju.“

„A je li ispravna odluka za tebe?“, pita je.

„Jeste“, odgovara rešeno. „To znači da moja porodica neće izgubiti... ovaaaj... obraz pred zajednicom.“

Maksim izdiše. Izgleda kao da mu je laknulo. „Dobro. U redu. Rešeno je.“

I Alesija se oseća lakše – oslobodila se težine očevih očekivanja. Kako su se lako složili – njen verenik i ona.

Hoće li im brak biti takav?

Nada se da hoće.

„A sad imam mnogo toga da radim“, kaže Alesija.

„Da. Uzeću ostatak svojih stvari iz Tomove sobe pa ćemo krenuti nazad. Imam nešto za tebe.“

„Stvarno?“

Maksim se široko osmehuje. „Da.“

Vraćaju se do kuće i zatiču nekoliko automobila u prilazu.

„O Zot“, promrsi Alesija, okrenuvši se prema meni. „Moja porodica. Žene. Tu su.“

„Ah...“ Ne znam šta bih drugo rekao.

„Da. Sve će hteti da te upoznaju.“ Napući se. „A ja sam htela da... ovaaaj... namestim ovaj telefon.“ Podiže kutiju s ajfonom koju sam joj dao u hotelu. Saosećajno joj se osmehnem. Alesija uzdiše. „Uradiću to kasnije. Žene se okupljaju. Uvek to radimo za svadbe. I želeće da te procene.“

„Da me procene?“ Nasmajem se. „Pa nadam se da ih neću razočarati.“ Iako smo bezbrižni, hvata me blaga panika iako mi nije jasno zašto.

„Ne brini, nećeš ih razočarati.“ Alesija izvija usne u stidljiv osmejak.

„Misliš?“

„Da. I zaštiticu te od njih. Čuvam te.“

Ponovo se nasmejem. Izlazimo iz dačije. Alesija me uzima za ruku i zajedno ulazimo u kuću. Izuvamo cipele, koje se pridružuju gomili obuće raštrkane oko stalka.

„Spreman?“, pita me.

Klimam glavom i duboko udišem dok idemo predsobljem prema žagoru koji dopire iz dnevne sobe.

Kad nas ugleda na vratima, Špresa prilično glasno objavljuje naš dolazak; bar nagađam da je to rekla. Više pari očiju okreće se prema nama, a žamor postaje glasniji. Tu je bar pet-šest žena od petnaest do pedeset godina, a sve nam prilaze. Starije pomalo liče na gospođu Demači, odevene su tradicionalnije u haljine s punim suknjama i nose marame na glavi. Mlađe su u ležernijoj modernoj odeći. Alesija mi steže ruku pa počinje da me upozna s rođakama koje je ljube i grle. Ne pušta mi ruku i dok mene ljube i grle. Po svemu sudeći, oduševljene su što su me upoznale. Nijedna starija žena ne priča engleski, ali najmlađe dve ga govore veoma tečno.

Pošto sam se petnaest minuta toliko smeškao da sam pomislio kako će mi se obrazi ukočiti, uspeo sam da se izvučem, izgovarajući se da moram da telefoniram, pa otišao u gostin-sku sobu.

Tetke i rođake obasipaju Alesiju pažnjom. *Tako je lep. Gde si bila? Šta ti se desilo? Mislili smo da se udaješ za Anatolija Tačija. On je grof! Daj da vidimo prsten. Tako evropski. Je li bogat?* Pitanja se brzo smenjuju, a Alesija izlazi na kraj s njima uz majčinu pomoć.

„Nisam želela da se udam za Anatolija“, kaže ženama koje gutaju svaku njenu reč.

Čuju se zapanjeni uzvici.

„Ali besa tvog oca?“, otpuhne očeva sestra.

„On nije bio za mene.“ Alesija prkosno istura bradu.